

STŘEPY MUŽE

Jizvení

Stébla trávy vítr odnáší.

Pověz, drahá, kdo smrt vyplaší?

Času bylo dost, jen využít byl skromně.

Na obloze měsíc svítí pro tebe a pro mě.

Ještě noc nám zbývá na společné cestě,
než budu jen vzpomínkou smutné nevěště.

Na stůl pak připravím lístek s černým křížkem
jako rozloučení s tebou, nemocí, okamžikem.

V záclonách zbyde prach konce století
a samota nezhebne v pevném objetí.

Coffee blues

Voněla káva jemná arabika
a v těle zabodnutá dýka
značila navždy konec mezi námi,
ukrytou vraždu za záclonami.

Náhle zní ticho snad příliš hlučně
a zdá se mi jen neskutečné,
že jako leknín na hladině
usnula v sobě – čistá, bledá
a nahé dlaně chová v klíně.

To voněla káva, hořká arabika,
a v těle zabodnutá dýka
s potokem krve, ježž mé ruce znaly.
Když jsi umírala, andělé spali.

Nejdřív šeptala, než přišly výkřiky,
jež utichly v měsíčním hávu
a oči vyhasly – tak pozdě.

Chladně a je neskutečné,
že jako tlustá kniha plná básní
jsi zavřená svým snům a vášním.

Tak skončila milostná válka mezi námi,
bez bílé vlajky, nezdobená květinami.
Vůně kávy, na duši skica temná
a samota zdá se nepříjemná.

Idiot

Nikdy jsem nebyl v *New Yorku*,
ale znám mrakodrapy vznešených dam.
Procházím se na slunci ve ztichlém parku;
jsem vyrovnaný a nic už nežádám.

Cítím slabost ve chvílích,
kdy ztrácím smysl slov.
Vítr brouzdá po polích.
Honci mají lov.

Miloval jsem ji,
až jsem se jí bál.
Zázraky se nedějí.
Čas je pohřební sál.

Věřím na lásku.
Věřím na život.
Spojím-li hláskou hlásku,
jsem jenom I-D-I-O-T

Prostituční svědomí

Chci se s tebou vyspat
a za týden znova.
Polibky se nacpat
až nemoci říct slova.

Ticho tíží po sexu.
Na hrudník mi tlačí.
V hlavě nálož *Semtexu*
a o další noc kratší.

Ted' se chci svléknout.
Všechn fízíz kolem víček.
Smět do něho fouknout
jak do chmýří pampelišek.

Chci být kapkami deště.
Po těle stékat každé z vás.
Chci mít pro dnešek ještě
svědomí zastřených krás.

Makak

Vrhla kostky bez ok.
Dohrává vítěznou hru.
Dobře ví, že jsem starý opičák.
Nasedám proto do autobusu
a žvásty lidí kolem znějí
jako nejkrásnější poezie,
slov tlení.

Dala mi přezdívku *Makak bez minulosti*,
ale přesto mám vzpomínky skryté
na rubu černé rukavice.
Povrchní pohled neberu vážně.
Ochrana před světem.
Naše životy, drahá, jsou knihami džunglí,
a dáš-li mi čas, sepíšu je.

Mám víc než čtyřicet
a příležitostná láska je tedy mou povinností,
ale neobávej se setkání.
Při loučení se jedinkrát usmívám
a snažím se vychytat vhodný směr,
nerad se vracím na stejnou postel.

Mlčící

Byl jeden muž, který mlčel,
když ho opouštěla žena,
když hořel mu dům,
a koukal k oknům,
kde jeho duše žila obnažená.

Muž, který mlčel,
za monologů nocí,
za umírajících dnů,
za vzniku nemocí,
za chladu mokrých snů.

Byl možná jenom stín,
opilý koráb z bolestných vín,
která nalévá každý z nás.

Mlčel a ublížil světu míň
než kdokoli jiný.

Styl

Postavit chladnou zeď mezi nás.
Ach, to bych si přál!
Zbavenou krás, pevnou i studenou.
Na druhé straně bych stál
sláb v kolenou.

Nesni! Skončilo lhaní.
Podváděj, jestli touhu cítíš.
Snad jsme byli ještě mladí,
když si myslíš, že je konec.
Zjistíš, jak úsudek tě zradí.

V kavárně se sejdem.
Povíme si o všem.
Kam jsme šli. Co dělali.
Stará bolest bude švem,
který jsme vstřebali.

Venku je po dešti.
Ptáci si pletou noty.
Mé srdce bylo pouhým stylem
a lidé, vhodní do poroty, nechávají mokré stopy.

Smysl

Luštíme smysl života, žádný div,
vsáknutý do stolů z rozlitých piv.

Vteřiny nebyly nikdy delší
a milenky nevěrnější.

Oblohou letí hejno ptáků.
Další sex jen na památku.

Dáma za dámou sukni vyhrnuje,
každému z nás slepě důvěřuje.

Spočítej poslední střepy lásky
rozbité na našich rtech v hlásky.

Setři si slzy bez smyslu prolité.
Setři si tváře ponížením zalité.

A věř, že někdo rozezná tvé boky,
vlasy barvy hašiše a chuť koky.

Hýčkání

Do lačné mužské kůže
nehty žen se zarývají
jak trny rudé růže,
které listy zakrývají.

Hýčkal nás klín milenek
na křídlech refrénu.
Bez rozeplých halenek
a znalostí terénu.

Hýčkal mateřsky něžně
až vzlykat se chtělo.
Už nehýčká nás běžně
nahé ženské tělo.

V zemi *Sedmíhradské*,
kde není trápení a bolest,
objat náručí milenky sladké
zapomenu, že jde o lest.

Vytéká krev po kapkách,
srdce za srdcem puká.
Láska má vinu na drápkách.
Láska je k nám hluchá.

Tlukot

Rozprostřená dlaň pod světlem
s čarami života zvrásněnými.
V ní chybí jen tvá, něžné hřející.
Jak padající zub do kola mlýnského
je teď tlukot srdce mého!

Vítejte proroci města židovského!
Mé tělo je vám k dispozici.
Rozpoutejte krvavou válku
ve jménu Boha svatého,
neboli tlukotu srdce mého!

Tváře k východu obracím po celé dny,
přece *Slunce* nevidím.
Tísním se u dvěří chrámu,
kde lid kope do dveří Boha svatého;
to je nyní všechen tlukot srdce mého!

Na kraji světa sám postávám.
Přes hladinu času v dálky hledím.
Mlčící plamen ve mně
háže po stěnách stíny léta horkého;
zhášen tlukotem srdce mého!

Zavřete proroky, ať zem je pohltí!
Nic přec lidské touhy nenaplní.
Vyprahnou a v prach se obrátí.
Pak uprostřed zbytečnosti,
jak padající čas do věčnosti
marného života vězněného,
zní tlukot srdce mého.

Údolí slibů

Dokud hvězdy padají
a stromy listí ztrácejí,
tajemství své mi nesvěřuj.

V jiných slovech:

„Láskou mě jen obdaruj.“

Dokud se honí po nebi mraky
a věříme i na zázraky,
lod'ko naše mořem pluj.

Jinými slovy:

„Lásku vřele opatruj.“

Dokud řeky nevyschnou
a básně z *Paříže* se stále čtou,
pak budu jen pro tebe žít.

V jiných slovech:

„Lásko, nenech mě odejít.“

Ještě chmýří z očí rozprostři
než dvě a dvě budou tři
a já už navždy tvůj.
Čekáním posilněn;
mým slovům důvěřuj!

Deprese z represe

Maličkosti, které nás tvořily,
ve zpustošené světy proměnily
nitra mlhou prchajících srdcí
a ze svatební cesty tlejí květy.

Deprese z represe
mou duší cloumá.
Tajená obsese
duší a zkoumá
sny o nás dvou;
vzpomínky náhod,
jež do sbírky zvou
imágo nahot.

Naše zpustošené světy.
Naše vzpomínky.
My? To jsme jen já a...

Rozloučení

Všechny mé milenky, ještě je mám na jazyku,
nebyly nic víc než prsa a pár otvorů.

Ňadra, která se pohupovala, jindy volně visela,
když sukně se trhala, či jemně svlékala.

Zdá se trochu směšné ležet teď vedle jedné z nich.
Smrtí zvolna stárnout, přesto nebýt obětí.

Šalvěje těšily zármutek života, který ubíhal.
Za vše jsem ho miloval; milovat budu dál.

V tvých očích

V tvých očích je zmatek.
Na rtech mluví ticho.
Slzy zračí smutek
podvedených prostitutek.

V mých očích odlesk milenky.
Na rtech stopy od rtěnky.
V slzách rozkoš utápím,
v duši svědomí potlačím.

Tak nalezený Hamlet se k Ofélii vrací.
Dříve byl k ní chladný,
ale dnes mu srdce krvácí.

Jako duše chce potopit život.
Ničí sám sebe
a také tebe.

Odpusť mu, že pochopení má takové ceny,
a zabij ho, až bude spát usmířený,
nebo odejdi s ránem, ať pozná život bez ženy.

V tvých očích je zmatek.

Na tvých rtech ticho.

Slzy zračí smutek

a v duši dříme sucho.

V mých očích zmatek.

Na mých rtech ticho zeje.

V mých slzách smutek

a duše se truchlivě směje.

Oči zastřené k usmíření.

Rty od sebe k promluvení.

Slzy zvolna vysychají

a duše hořet začínají.

Holé větve

Holé větve cítí stromy v listopadu,
kdy obloha je slepá
a krajina opuštěná – opuštěností až bolí.

Co cítíš ty?

Plavíš se mořem vzpomínek, zabíráš vodu.

Vítr tě unáší mlčením.

Ona je ostrovem, ale nikdy vzdáleným.

A všechno ji trapně připomíná.

A všechno o ní vypráví.

Jste si čímsi strašně blízko.

Čímsi strašně, strašně cizí.

To už se tak někdy stává,

že láska mezi námi

je sama – ztracená.